

HUYNH DUNG

TÌNH NHÀ NỢ NƯỚC

(Mài Gươm Phục Quốc - xuất bản 1983)

(Tiểu thuyết dã sử kỳ tình Việt Nam
thời cuối đời nhà TRẦN, đầu nhà HỒ)

1400 - 1407

CHƯƠNG BẢY

NGƯỜI TRONG MỘNG CÓ TRÊN TRẦN THẾ

Trần Quốc Anh cho ngựa đi thong thả lại. Giờ này còn sớm, chàng chưa muốn vào thành vội. Nay là đã ba ngày chàng rời Trần gia trang. Chuyến này chàng đi không ngừng nên chóng đến nơi. Đường vào Tây Đô đã hiện ra trước mắt. Song Trần Quốc Anh muốn chờ đến chạng vạng tối mới đi để không có người lưu ý, nhất là không muốn chạm chán với binh gia lính tráng triều Hồ. Chàng nhớ tư dinh của Hoàng Giáp ở về hướng Đông Nam trong thành. Chàng chưa có dịp tới đó lần nào, song lúc trước vẫn nghe cha và anh kể lại: "*tư dinh ông ta cách tư dinh của gia huynh chàng một dặm*". Trần Quốc Anh tin chắc mình sẽ tìm nhà ấy không khó, nên cho ngựa thong thả đi.

Lần này trở lại Thanh Hoá tâm hồn chàng không nặng nề u ám như hai lần trước. Bởi nỗi đau đớn nào cũng phai pha theo thời gian, nhất là hiện tại chàng có Hùng Phong. Nhớ tới Hùng Phong, lòng chàng dâng lên nỗi cảm xúc nhẹ nhàng thơ thới, y như cảm xúc người cha nhớ đến đứa con ngoan hiền. Nghĩ chàng cũng lạ đời! Hơn 30 tuổi không muốn cưới vợ. Bây giờ cảm nghe vui sướng vai trò làm cha! Một đứa con tuấn tú, thông minh, thuần lương, tốt bụng như Hùng Phong thật là diễm phúc!

Chàng khoan khoái xuống ngựa để cho nó vẫn vờ ngậm cỏ. Còn chàng đứng tựa lưng nơi gốc cây bên đường nghĩ ngợi miên man... Cũng vẫn chiếc áo lụa trắng tay rộng với đai thắt lưng màu vàng có đeo thanh trường kiếm, trông chàng vừa tao nhã của một văn nhân, vừa hiên ngang của một kiếm sĩ. Bỗng nhiên Trần Quốc Anh nhớ đến gương mặt của gia huynh và chị dâu, tìm chàng se sắt quặng đau, lòng bồi hồi thổn thức... Thù nhà còn đó, nợ nước còn kia... Thân ta còn mang nặng trách nhiệm với gia đình, non sông, tổ quốc. Một giờ trôi qua, một ngày trôi qua... kẻ thù vẫn còn ngồi ngất ngưỡng trên ngai, đất nước còn loạn lạc, dân tình còn khốn khổ... Máu hận thù trong người chàng như ngọn núi dâng lên...

Trần Quốc Anh không còn đứng yên được nữa, phóng lên yên ngựa sải như bay, cát bụi tung bay mịt trời... Chạy được một đỗi, người chàng đã dịu cơn bức tức nên cho ngựa đi chậm lại. Phía trước bây giờ là cây cầu nhỏ bắc ngang một con rạch. Trần Quốc Anh không ngờ con kỳ mã của chàng phi nhanh như thế! Mới đó chàng đã vào hướng Nam của Thanh Hoá. Qua cầu đi đến con đường cái quan dẫn về trung tâm. Đi thêm một khoảng đường ngắn, chàng rẽ về bên tả. Con đường này hẹp hơn đại lộ vừa đi qua. Hai bên đường có hàng tùng cao chót vót, lại vào buổi hoàng hôn nên đường tối om. Trần Quốc Anh nghĩ con đường này đi đến tư dinh của thượng thư Hoàng Giáp, nên cho ngựa chậm chậm tiến vào... Một lúc sau trước mắt chàng hiện ra ngôi nhà ngói đỏ. Nhà không to, nhưng nằm trong vòng rào khá rộng. Chính giữa là con đường trải sỏi dẫn vào nhà, mà hai bên đều có trồng hoa kiển. Có một ao sen nhỏ bên cạnh một hòn non bộ. Dọc bờ ao có trồng liễu. Liễu chắc còn tơ nên không cao lắm, lá rơi là đã xuống mặt nước. Trần Quốc Anh nhờ ngồi trên lưng con tuấn mã cao lớn, nên quan sát rõ bên trong. Chàng rất ngạc nhiên là cửa rào đóng im ỉm, mà bên trong không lai vãng bóng người, dù là bọn gia nhân. Khung cảnh nơi đây vô cùng tịch mịch, y như không người ở? Trần Quốc Anh còn đang lưỡng lự, không biết có nên đi lộn trở ra không? Chàng thầm nghĩ: «*Có thể nơi đây không phải là nhà của thượng thư Hoàng Giáp. Bởi chỗ ở của một đại thần sao không đồ sộ? Sao vắng bóng bọn lính canh?*» Điều mà chàng nhớ chắc chắn là nhà ông ta nằm trên con đường có hàng cây tùng. Từ ngoài vào đây chàng chỉ thấy những nhà dân giả. Đi đến đây thì không còn lối đi nữa, vì địa phận ngôi nhà chiếm toàn vùng, không có đường xuyên qua.

Trần Quốc Anh lẩm bẩm: «*Không lẽ trong vùng này còn có đường nào khác trồng tùng?*» Chàng toan quay ngựa đổi hướng. Bất ngờ từ trong nhà một bóng trắng yếu điệu bước ra...

Bóng trắng của một cô gái... Không! Phải nói bóng của một nàng tiên áo trắng mới đúng. Bởi vì mặt nàng đẹp như tổ nữ trong tranh, dung nghi tiêu sái phi phàm, tướng người trần không thể có được. Tóc nàng đen nhánh, buông dài, buộc lỏng lẻo bởi một giải lụa đào. Giải lụa bay bay phất phơ cùng tà áo trong gió chiều không khác gì tiên nữ trốn thiên thai, bay xuống hồng trần vào buổi đầu hôm. Nàng thong thả tiến ra bờ ao, rồi ngồi trên một bệ đá thấp, lưng tựa vào gốc liễu, mắt băng quơ nhìn làn nước lắng đọng một chỗ. Nước trong veo, song lại là mặt nước ao tù, nên có lẽ làm buồn lòng nàng chăng? Sao bỗng dừng nàng thở dài? Tiếng thở dài của nàng vô cùng náo nức, khiến Trần Quốc Anh rúng động cả tâm can và con tuấn mã của chàng y như cũng bị giao động nên « hí » lên một tiếng!

Thiếu nữ nghe tiếng ngựa hí, giật mình trông ra đường... Chừng thấy một kỵ mã xa lạ chầm chầm nhìn vào chỗ mình ngồi, nàng lẳng lẽ đứng dậy và khoan thai bước đi... Trần Quốc Anh còn đang ngẩn ngơ, chợt nghe một giọng nói trong trẻo ngân lên:

- Người có ý tìm ai chăng?

Sau câu hỏi, Trần Quốc Anh đã thấy nàng xuất hiện trước mắt. Chàng luống cuống xuống ngựa nghiêng mình chào. Lúc ngẩng mặt lên bỗng vô cùng sửng sốt, vì mỹ nữ trước mắt rõ ràng là nàng tiên chàng đã gặp đêm nào trong giấc mơ lạ lùng thấy mình bay lên cung Quảng được một nàng tiên đưa đi ngoạn cảnh. Khi tỉnh giấc, chàng bàng hoàng nhớ người trong mộng, nên họa ngay chân dung mỹ nữ. Nàng tiên ấy cũng nét mặt như thế, cũng dung nghi cốt cách như thế... Khi này đứng xa chàng không trông rõ, bây giờ đối mặt chàng không khỏi chấn động tâm thần. Bởi vì nàng tiên trong giấc mơ của chàng, người dưới trần làm sao giống được? Không! Không thể nào có sự trùng hợp lạ kỳ như thế! Giai nhân trong mộng của chàng siêu phàm thoát tục. Chính chàng cũng biết không thể có thật ngoài đời, thì người thiếu nữ trước mắt nếu không là ma quỷ, chắc chẳng phải người thường! Có lẽ chàng hay mơ ước, làm thơ họa hình về dung nhan đó, nên người trong tranh hiện ra để trêu ghẹo chàng chăng?

Trần Quốc Anh chợt nhớ đến câu chuyện « Bích câu kỳ ngộ », nhớ đến cuộc gặp gỡ kỳ lạ giữa chàng nho sinh Tú Uyên với nàng tổ nữ trong tranh thì trong dạ hết sức hoang mang.

Không nghe khách lạ trả lời, thiếu nữ hỏi lại:

- Người tìm nhà ai? Người cần điều chi?

Nàng phải hỏi hai ba lần, Trần Quốc Anh mới trả lời được một câu ngắn ngủn:

- Tôi làm nhà! Xin lỗi cô nương.

- Nơi đây là gia tư họ Hoàng. Người tìm ai?

Tại Trần Quốc Anh vẫn nghe rõ ràng giọng nói thanh tao lãnh lót của nàng, song tâm trí như không hiểu nàng nói gì? Mơ mơ hồ hồ chàng đáp:

- Tôi muốn tìm nhà thượng thư Hoàng Giáp. Tôi đi làm đường. Xin tạ lỗi cô nương!

- Người không làm đâu! Đây đúng là gia tư của thượng thư Hoàng Giáp.

Bấy giờ Trần Quốc Anh như người vừa tỉnh mộng, ngơ ngác nhìn thiếu nữ... Nàng hỏi tiếp:

- Người tìm phụ thân thiếp có cần kíp lắm không? Hiện phụ thân vắng nhà.

Nghe thiếu nữ gọi thượng thư Hoàng Giáp là phụ thân, Trần Quốc Anh mới vỡ lẽ ra nàng là tiểu thư họ Hoàng. Hèn chi dung nhan nàng mỹ lệ kiều diễm dường ấy!

Khắp cõi xa gần trong thành, ai ai cũng đều nghe biết thượng thư Hoàng Giáp có người con gái đẹp như tiên giáng trần. Nàng lại thích mặc áo trắng, nên người ta gọi nàng là «nàng tiên áo trắng». Có người gọi nàng là «ngọc nữ», vì cho rằng nàng là con gái của Ngọc Hoàng Thượng Đế đầu thai xuống trần. Trần Quốc Anh nào phải không nghe không biết? Song chàng vốn không thuộc phường háo sắc, nên không để ý tò mò làm gì. Hơn nữa, những lời đồn đại của người đời thêm bớt vô chừng, khó mà tin được. Bây giờ đứng trước mặt nàng, Trần Quốc Anh mới biết lời đồn của thiên hạ quả thật không ngoa! Có điều chàng không tưởng tượng nổi, vị tiểu thư này lại đúng với hình hài và dung nhan của người chàng gặp trong mộng, mà chàng đã phác họa lên tranh. Chính vì sự trùng hợp kỳ lạ đó khiến chàng bàng hoàng lúc đầu. Giờ thì không còn gì ngạc nhiên nữa! Chàng lễ phép nói:

- Tôi họ Trần, con trai của người bạn quá cố của quan thượng thư. Nhân có dịp ngang qua đây, tôi nhớ tình giao hảo ngày trước của phụ thân, không đành lòng được mới mạo muội ghé thăm. Không may quan thượng thư vắng nhà. Thôi để dịp khác tôi sẽ trở...

Nàng dịu dàng ngắt lời:

- Nếu thiếp không làm thì tráng sĩ là thứ nam của Trần tể tướng và là nhị đệ của quan Thượng tướng Trần Khát Chân?

Trần Quốc Anh lấy làm ngạc nhiên không hiểu vì sao nàng lại biết gốc gác mình? Chàng vừa mới xưng họ, cũng chưa hề gặp ai trong gia đình này, làm sao nàng có thể nhận ra mình, một kẻ không quen không biết? Có lẽ đoán được những thắc mắc của chàng, nàng mỉm cười, nói sẽ:

- Kính mời tráng sĩ vào nhà, thiếp xin giải thích những điều tráng sĩ băn khoăn.

Thấy chàng còn ngần ngại, nàng tiếp:

- Tuy phụ thân vắng nhà, nhưng có lẽ cha cũng sắp về. Hiện trong nhà ngoài thiếp ra còn có bà nữ mẫu và con a hoàn. Nếu tráng sĩ không lấy thể làm ngại. Xin mời!

Trần Quốc Anh biết nàng là gái đoan chính, có học thức, nên khi nói chuyện với nam nhân không e lệ nhúc nhác như hạng nữ nhi thường tình. Chàng vội vàng đáp:

- Đa tạ tiểu thư cho phép.

Chàng định buộc ngựa ngoài ngõ. Nàng không cho, nói:

- Để thiếp bảo a hoàn dắt nó vào sân sau. Ngựa quý như thế này để ở ngoài e sinh lòng tham của kẻ qua đường.

Chàng mỉm cười cho lời của nàng là phải và thảm cảm kích sự đón tiếp của chủ nhân.

Cả hai đi song song nhau, nhưng không ai lên tiếng. Trần Quốc Anh vốn người lịch thiệp, nhưng không hiểu sao hôm nay không thể mở lời? Vào nhà, nàng mời chàng ngồi nơi ghế trường kỷ trong phòng khách, còn nàng lẫn vào trong. Gian phòng này còn có cái bàn vuông dài với nhiều ghế ngồi. Tất cả đều bằng gỗ quý và cẩn sa cừ. Phía vách ngăn với với nhà trong có đặt ba bàn thờ chạm trổ rất tinh vi. Bàn thờ chính giữa thờ ông bà tổ tông. Bàn thờ bên tả thờ Khổng Tử. Bàn thờ bên hữu treo bức họa người đàn bà, mà Trần Quốc Anh đoán là Hoàng phu nhân. Bởi nét mặt của tiểu thư hao hao giống bức họa này. Trần Quốc Anh thầm nghĩ: *«Một người làm quan lâu đời mà trong nhà thật đơn sơ, thì đâu có thể là người tham cầu phú quý? Một người không tham cầu phú quý sao có thể chấp nhận việc thờ hai chúa?»* Càng nghĩ, Trần Quốc Anh càng thắc mắc không hiểu vì có gì Thượng thư Hoàng Giáp còn làm quan cho triều Hồ? Bàn thờ Đức Khổng tử còn sờ sờ đó, chứng tỏ chủ nhân theo nho giáo rất kính cẩn. Mà theo nho giáo thì chữ trung đứng đầu, lẽ nào người ấy không biết?

- Mời tráng sĩ dùng trà.

Đang nghĩ vẩn vơ, Trần Quốc Anh quay mặt nhìn lại, thấy một người đàn bà khoảng ngũ tuần, mặt mày phúc hậu, trên tay bưng cái mâm có trà với bánh mứt. Chàng đoán là nữ mẫu của Hoàng tiểu thư, nên đứng lên chào. Bà ta kính cẩn nói:

- Kính mời tráng sĩ dùng trà, bánh. Tiểu thư đang sai a hoàn đi báo tin với Hoàng thượng thư. Cảm phiền tráng sĩ chờ một chốc, tiểu thư sẽ trở ra đây ngay.

Trần Quốc Anh nhận chén trà trên tay người nữ mẫu, mỉm cười tỏ ý không có gì phiền lòng, dù chờ đợi bao lâu. Chàng nốc một hơi uống cạn chén trà. Lúc ấy Hoàng tiểu thư từ nhà trong bước ra, nhìn thấy chàng có vẻ người khát nước, chắc cũng chưa ăn, nên ngập ngừng hỏi:

- Tráng sĩ từ xa tới, chắc chưa dùng cơm? Để thiếp nhờ nữ mẫu làm cơm mời ...

Trần Quốc Anh mỉm cười, ngắt lời:

- Xin tiểu thư đừng nhọc lòng. Trước khi đến đây tôi đã ăn qua loa nơi quán nước bên đường.

Nàng ngồi nơi ghế đối diện với chàng, kể:

- Cha thiếp tới nhà một người bạn đồng liêu đánh cờ. Thiếp đã cho a hoàn nhắn tin người trở về.

- Sao tiểu thư không để cho quan Thượng thư vui chơi một lúc. Tôi có thể chờ bao lâu cũng được.

Nàng nghiêm giọng giải thích:

- Chỉ tại tráng sĩ không rõ. Hàng ngày cha thiếp vẫn ao ước được gặp tráng sĩ, nên thiếp mới không e ngại mà mời tráng sĩ vào nhà để chờ thiếp cho người đi gọi cha già.

Trần Quốc Anh tuy không nói ra, song trong bụng rất lấy làm kỳ. Không hiểu tại sao vị thượng thư này lại lưu ý về chàng, khi chàng chưa hề quen biết hay gặp mặt ông ta? Ngay đến vị tiểu thư kia, vừa nghe chàng xưng họ đã biết gốc gác của chàng. Y như hai cha con người này bàn bạc về chàng rất thường?

- Từ khi Trần anh hùng cùng với mấy trăm quan bị đại họa, phụ thân thiếp ngày đêm buồn bã u sầu. Nỗi khốn khổ của người không biết phải tỏ cùng ai? Cho nên người ao ước một ngày nào đó gặp được tráng sĩ... để được tâm sự đôi lời...

Giọng nàng uyển chuyển thành thốt, Trần Quốc Anh nghe nàng nói mà tưởng chừng như nghe một khúc nhạc thật êm tai. Chàng ngồi im, lắng nghe nàng kể chuyện:

- Tuy chúng tôi chưa được gặp tráng sĩ, song trong hàng các quan văn võ triều đình mấy ai mà không nghe danh tráng sĩ? Phụ thân thiếp đối với Trần lão gia khi xưa là chỗ thân tình, nên người càng biết rõ gia tư của bạn. Việc tráng sĩ bao phen từ chối quyền tước của vua, lui về miền hoang dã để lập nghiệp, đã làm cho phụ

thân thiếp vô cùng khâm phục. Người thường nói: «Trên thế gian này hiếm có người không tham phú quý và danh lợi như tráng sĩ.» Người ...

- Hoàng thượng thư tưởng tượng quá đẹp về tôi. Thật ra tôi cũng tầm thường như tất cả mọi người. Sở dĩ tôi không muốn làm quan vì thấy mình bất tài nên không muốn ganh đua với đời.

Chàng ngắt lời nàng vì cảm thấy hổ thẹn về những lời ca tụng của Hoàng thượng thư. Nhưng câu nói khiêm nhường của chàng càng làm nàng thêm kính phục. Nàng nói tiếp:

- Tài hoa của tráng sĩ không ai không biết tới. Cái tao nhã của một văn nhân đã thể hiện lên con người của tráng sĩ, nên mặc dù thiếp chưa biết mặt cũng đoán được là người.

Trần Quốc Anh cảm nghe máu nóng dồn lên mặt, hai tai đỏ rần, tự nhủ: «*Vị tiểu thư này sao quá bạo dạn, dám khen dỗi một chàng trai lạ mặt, không e ngại ngượng ngùng chi hết!*». Chàng liếc nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng đang hướng tận đâu đâu... Nàng nói y cho chính nàng nghe, chứ không nghĩ cho người lạ ngồi đó. Trông gương mặt kiều diễm của nàng thật thánh khiết và thuần lương, khiến cho Trần Quốc Anh có cảm tưởng như vừa được một bà tiên khen tặng, nổi ngượng ngùng như tan biến, mà niềm xúc động lâng lâng... Một lúc sau nàng như trở về với thực tại, nghiêm giọng hỏi:

- Tráng sĩ tình cờ ghé qua đây, hay có việc hệ trọng cần gặp phụ thân thiếp?

Trần Quốc Anh chưa kịp trả lời đã nghe tiếng kiệu lục đục trước sân. Chàng đoán là Hoàng thượng thư đã về nên đứng lên. Hoàng tiểu thư cũng đứng lên đi nhanh ra cửa... Một người từ ngoài hồi hả đi vào. Người này mặc áo nhiễu đen, đầu chít khăn đen, tay chống gậy, râu dài trắng phơ... Vị tiểu thư chạy tới nắm tay người ấy, riu rít hỏi:

- Phụ thân làm thế nào mà về nhà nhanh như vậy? Con vừa mới gửi Tiểu trang đi thôi.

- Trên đường về ta gặp Tiểu Trang đi tìm ta, nói nhà có khách. Ta hỏi nó khách nào? Nó trả lời một người lạ còn trẻ, chưa từng đến nhà. Ta nghĩ mãi không đoán được là ai?

Trần Quốc Anh bây giờ mới lên tiếng:

- Tiểu sinh kính chào lão Thượng Thư.

Ông lão nhìn Trần Quốc Anh trân trối một lúc, vụt kêu lên:

- Có phải Tiêu Dao tráng sĩ đó không?

- Vâng! Chính tiểu sinh.

- Ta nhận ra tráng sĩ ngay. Tráng sĩ giống Trần lão phu nhân nhiều lắm, giống cha ít thôi. Gia huynh của tráng sĩ giống cha như đúc.

Bỗng nhiên Hoàng lão thượng thư run giọng nói:

- Từ khi Trần lão công qua đời, lão nhớ mãi người bạn quá cố. Trong đời lão không còn ai để tỏ niềm u uất trong lòng... Sống như lão tưởng chết còn sướng hơn.

Hoàng tiểu thư nghe cha nói, rưng rưng nước mắt. Trần Quốc Anh đứng lặng im một chỗ, không biết tỏ bày ra sao khi nghe bạn của phụ thân mình nhắc kỷ niệm hai người?

Thình lình Hoàng thượng thư nắm tay Quốc Anh kéo ngồi xuống ghế trường kỷ chung với mình, cử chỉ hết sức thân thiết. Ông ta bảo con gái:

- Giáng Hương! Con vào nhà bếp bảo gia nhân dọn rượu và thức ăn để ta mời Tiêu Dao tráng sĩ một lần.

Hoàng tiểu thư hồi hả bước đi. Trần Quốc Anh vội vàng lên tiếng:

- Tiểu sinh đã dùng cơm bên ngoài rồi. Xin lão thượng thư và tiểu thư chớ bận lòng.

- Tráng sĩ đến thăm là điều vui mừng cho ta. Hãy để ta được mời tráng sĩ. Từ lâu rồi ta nghe danh mãi, nay mới có cơ duyên hội ngộ.

Trần Quốc Anh biết không thể từ chối đành lặng im. Hoàng thượng thư chợt thở dài:

- Ta suốt đời mỗi gối chồn chân chốn quan trường. Sao cho bằng tháng ngày thong dong cùng mây bạc gió ngàn như tráng sĩ? Nghĩ đáng tức cười cho ta! Một kẻ bất tài mà ngày ngày cứ phải ngự ngáo ở triều đình, trong khi những bậc tài trí như tráng sĩ không phải mũ áo vênh vang...

Trần quốc Anh đỏ mặt:

- Tiểu sinh biết mình vô tài kém đức, nên không dám đua chen chốn quan lại. Vả lại, đã có phụ thân và gia huynh làm quan, sợ một nhà chen chúc tước vị gây sự tị hiềm của người đời nên tiểu sinh mới rút lui về miền hoang dã. Chớ thật tình tiểu sinh không phải muốn làm khác người, hay học được cái « thanh tĩnh vô vi » của đức Lão tử ngày xưa để hưởng thú thanh nhàn.

Bỗng nhiên Trần Quốc Anh muốn nhân dịp này dọ dẫm ý tứ của vị quan họ Hoàng. Vì chàng rất khó chịu khi nghe giọng điệu ông nói y như người chán ngán địa vị quan tước, mà sự thật ông đeo bám triều đại họ Hồ, không thiết gì đến sự chê bay đàm tiếu của người đời. Chàng liền giả vờ nói:

- Lão thượng thư là bậc công thần xã tắc, làm sao bỏ được chốn quan trường?

- Tráng sĩ mĩa mai ta đó chẳng? Công thần xã tắc mà chỉ biết lấy mắt nhìn vua bị hãm hại, nước mắt vào tay gian thần?

Trần Quốc Anh không ngờ đối phương nói huých toẹt ra. Chàng ngượng nghịu toan nói lời chống chế, nhưng Hoàng thượng thư hỏi bằng giọng cay đắng:

- Tráng sĩ nghĩ thế nào khi thấy ta còn ôm chức thượng thư cho triều đại nhà Hồ?

Bị tấn công đột ngột Trần Quốc Anh ấp úng:

- Tiểu sinh... tiểu sinh...

Hoàng Thượng Thư vụt cười to. Giọng cười thật chua chát và thê lương. Trần Quốc Anh thầm nghĩ: « *người này có một tâm sự nào nề. Tốt hơn chàng nên tỏ thật nỗi lòng, biết đâu sẽ giải tỏa được niềm u uất của ông ta?* » Chàng thành thật nói:

- Dù cho thiên hạ có đàm tiếu thế nào về Hoàng thượng thư, tiểu sinh vẫn một lòng kính trọng thượng thư, vì tiểu sinh không tin một người quân tử như lão thượng thư lại chịu lòn cúi bợn tiểu nhân. Hôm nay tiểu sinh đến thăm cũng vì muốn bày tỏ nỗi lòng và cũng mong lão thượng thư giải tỏa điều thắc mắc...

- Cám ơn tráng sĩ đã không nghĩ xấu về ta. Sự thật thì thiên hạ đàm tiếu chê bai ta cũng phải! Bởi ta mệnh danh là bậc đại thần, mũ cao áo rộng, mà cho đến hôm nay vẫn chưa đền được ân vua, lộc nước. Nghĩ mà thẹn cho thân già!

Ông nói đến đó thì nghẹn ngào rơi lệ. Trần Quốc Anh muốn tìm lời an ủi, song chàng cũng không biết nói sao? Thâm tâm chàng chưa hiểu nổi hành động và tâm sự người này, tốt hơn chàng chờ nghe...

Một lúc Hoàng Giáp như người ngoài niềm xúc động, ngược mắt nhìn Trần Quốc Anh, nói giọng buồn buồn:

- Ngày gia huynh tráng sĩ mở cuộc họp lập hội chống Hồ Quý Ly ta cũng được mời. Song may thay bữa đó ta bị cảm nặng không tới được nên mới sống sót. Ta còn sống, nhưng hay tin mấy trăm nhà ái quốc bị họa, ta sống không khác gì sống bên những nắm mồ thê lương. Bao phen ta muốn đập đầu chết tại triều đình, để chứng tỏ tấm lòng trung quân ái quốc. Nhưng ta nghĩ: « *ta có chết hùng như thế, hay có chết bệnh hoạn ở xá nhà, cũng chẳng ích lợi gì cho tổ quốc. Chết như thế chỉ làm trò cười cho bọn gian thần. Chết như thế oan hồn của bạn hữu dưới suối vàng cũng không giải tỏa được. Chết như thế cũng không cứu được vua. Cho nên ta đành phải sống!* » Sống nhục! Sống lòn cúi chung đưng với bọn tiểu nhân, không phải để cầu vinh, mà để cầu một ngày chết chung với họ Hồ. Lúc nào trong tay áo ta cũng thủ sẵn một gói độc dược. Ta định bụng khi có dịp cùng tên gian thần ăn uống, sẽ bỏ thuốc vào để ta với hắn cùng chết. Đó là lý do khiến ta phải sống lần lựa, giả vờ tôn thờ phụng sự kẻ gian để hắn không nghi kỵ. Ngày ngày vào triều ta đập đầu gọi hắn là hoàng thượng, thấy người quân tử không dám làm thân, giả điếc giả câm ngờ trước những lời mĩa mai nhục báng của người đời. Nỗi khổ của ta mấy ai hiểu được? Khốn thay, ngày qua ngày ta vẫn chưa hành động được gì! Bởi kẻ phản vua hại nước thật điêu ngoa. Hắn thừa hiểu mọi người đều oán ghét hắn, nên đối với ai hắn cũng nghi kỵ. Mỗi thức ăn thức uống của hắn đều cho ấu chúa thử trước. Ấu chúa là trẻ thơ mà biết gì? Và ta cũng không nỡ để ấu chúa cùng chết nên không thể thực hiện điều dự tính.

Trần Quốc Anh nghe kể đến đó, lòng bàng hoàng cảm xúc. Chàng quả thật không ngờ một người già nua như Hoàng thượng thư mà ý chí thật hơn người. Ai ở trong hoàn cảnh của ông mới thấu hiểu nỗi hy sinh của ông, vì thương vua yêu nước mà đường đường một đại trượng phu phải làm một kẻ hèn hạ. Cầm gươm giết mình, cái can đảm ấy cũng không sánh bằng tự mình chọn cái sống nhục cho mình, lại còn chịu đựng lời mĩa mai chế nhạo của người đời. Bây giờ chàng mới thấy lòng can đảm và sự hy sinh của vị lão quan này thật to lớn. Bây giờ chàng không những hết lòng kính phục mà cảm thấy xấu hổ, vì sự hy sinh của chàng hay của nghĩa huynh, hoặc của bất cứ người nào khác... cũng không thể sánh với con người trước mắt! Không dần lòng được, chàng bồi hồi sụm dưới chân Hoàng thượng thư nghẹn ngào:

- Tiểu sinh không biết nói gì hơn là một lạ này để tỏ lòng kính phục và cảm ơn sự can đảm và đức hy sinh vô bờ của lão thượng thư.

Hoàng Giáp lých quỳnh đỡ chàng đứng lên, gượng cười nói:

- Nào ta đã làm nên đại sự gì đâu mà tráng sĩ đã vội vàng cảm phục? Tráng sĩ đến thăm ta, cho ta có dịp giải bày tâm sự, như vậy là đã quá tốt với ta. Ta vốn biết con người thanh cao như tráng sĩ biết xét người, nên từ lâu rồi ta ao ước được gặp. Vì chính ta cũng không biết mình sẽ chết lúc nào? Nếu trước khi chết được một bậc quân tử hiểu rõ nỗi lòng, ta chết cũng thỏa nguyện.

Trần Quốc Anh muốn nói vài lời, nhưng Hoàng Giáp tiếp tục lên tiếng:

- Tráng sĩ hãy nghe ta kể tiếp thì sẽ thấy rằng con người bất tài như ta quả thật thua kém nữ nhi. Phải! Ta thua kém tài năng và trí tuệ của con gái ta nữa!

Trần Quốc Anh chưa kịp hiểu Hoàng Giáp muốn nói gì, ông ta dàu dàu kể tiếp:

- Hôm ấy sau khi bãi châu từ hoàng cung trở về nhà, lòng ta vô cùng chán nản, vì mỗi ngày đập đầu tung hô tên cướp nước đã moi gói chồn chân mà không giết được hắn nên ta tuyệt vọng muốn tự vận.

Chiều đó ta không ăn, gọi Giáng Hương đến tư phòng nghe lời trần trời của ta. Ta nói: «*Cha giận mình không là một dũng tướng để cầm gươm giết kẻ cướp nước, cũng bắt tài không thực hiện được âm mưu hạ thủ hấn bằng độc dược. Để rồi ngày ngày cứ phải làm thân nhục nhã vào lòn ra cúi. Hôm nay cha không chịu đựng được nữa, nên cha không muốn sống thêm ngày nào nữa. Vậy cha có chết rồi, con cũng đừng quá đau thương. Hãy theo nữ mẫu về quê sinh sống, lánh xa bọn hôi tanh.*» Giáng Hương nghe ta căn dặn trần trời thì châu lệ đầm đìa, một lúc sau lau nước mắt nói với ta bằng một giọng khảng khái: «*Thưa cha! Cha tuổi già sức yếu làm sao có thể chống lại một lũ hôi tanh? Xin cho phép con thay cha giết kẻ thù của dân tộc. Nếu con làm không được, lúc ấy hai cha con ta cùng chết.*» Ta nghe con ta nói mà không hiểu ý nó, nên bảo:

«*Con là phận liễu yếu đào tơ, làm sao có thể cầm gươm giết giặc? Phải chi con là trai, phải chi ta được phúc đức như Trần lão công có được con trai là bậc đại tài đại trí, thì nếu ta có bắt tài không làm được điều mong muốn, sẽ trông nhờ ở con trai mình... Đầu này, ta chỉ có mỗi mình con, lại thêm má đào thân liễu, làm sao có thể cầm nổi một thanh gươm, một tác sắt, mà giết được kẻ thù?*»

Giáng Hương trang trọng nói: «*Thưa cha! Tuy con là phận gái, sức yếu tài hèn, nhưng từ ngàn xưa sử sách còn ghi rõ: nhan sắc của đàn bà là vũ khí lợi hại hơn cả gươm đao, dù mấy vạn tinh binh cũng không chống nổi, dù mấy bức tường thành cũng bị xiêu ngã, thì sá gì cha con họ Hồ là phường phàm phu tục tử? Xin cha hãy dùng con trong kế Điều Thuyền, để con sẽ làm cha con chúng đâm chém nhau vì một nụ cười.*»

Ta nghe Giáng Hương nói thì nhìn nó sững sờ. Ta không ngờ con ta có dạ hy sinh vì nước như thế. Nữ nhi mà như nó cũng đáng mặt nữ trung hào kiệt, dám đem thân thể ngọc ngà thay thế gươm đao! Ta nhìn con ta một chập, thấy nhan sắc nó phi phàm và cao quý quá nên thương tiếc, khóc nói rằng: «*Vì cha bắt tài mà để cho con hy sinh phận gái. Chớ bậc làm cha mẹ phải chọn cho con một hiền nhân quân tử để trao thân gửi phận.*»

Giáng Hương sụt sùi bên cạnh ta, nói: «*Cha ơi! Sá gì chút phận hồng nhan mà cha thương tiếc? Nếu kiếp này con không được điểm phúc sánh vai cùng người quân tử, thì cha nên để con hiến nhan sắc mình cho lợi ích quốc gia.*»

Ta nghe con nói lời tha thiết như vậy, liền sụm xuống lạy nó một lạy, nói rằng: «*Một lạy này không phải là tình cha con, mà là của một trung thần cảm ơn một nữ tử dám hy sinh vì nước.*»

Giáng Hương kinh hoàng ôm ta khóc sụt sùi. Hôm sau vào triều ta nghĩ với tên giặc Hồ muốn dâng con gái vào cung. Hồ quý Ly nghe ta nói liền cười khà khà bảo: «*Hèn lâu trăm nghe tiếng đồn tiểu thư là tiên nữ giáng trần. Nay lão quan hiến vào cung thật là vinh hạnh cho trăm. Trăm hứa sẽ hết tình với giai nhân và không quên... ông nhạc gia đâu!*». Lúc ấy Hồ Hán Thương con trai lão Hồ cũng có đứng đó. Ta đưa mắt nhìn hấn, ngụ ý nói với hấn, song ngoài miệng ta râu rằng: «*Tâu hoàng thượng! Con gái hạ thần tuy phận gái, song hạ thần cũng dạy nó lầu thông kinh sử, văn tài không thua kém nam nhi. Cũng chính vì vậy mà nó khác thường, không dễ dẫn như gái thường tình «cha mẹ đặt đâu con ngồi đó*». Nó muốn tự nó chọn người để trao thân gửi phận. Hạ thần chỉ mỗi đưa con duy nhất nên quá cứng chiều, đành phải hứa là để cho con gái tự chọn lựa. Nay nó đã 18 xuân xanh mà vẫn chưa vừa ý một ai. Hạ thần bảo: «*Nếu con không tìm được người trong hàng công hầu khanh tước thì ta sẽ dâng con vào cung*». Nó hỏi: «*Cung nào? Cung Hoàng thượng hay cung thái tử?*» Hạ thần đáp: «*Việc ấy do Hoàng thượng định đoạt.*» Nó nói: «*Con chỉ bằng lòng hầu hạ người con lựa chọn thôi. Dù chốn cung vi hay hàng dân giả, bao giờ con gặp được người vừa ý mới ưng. Bằng nếu cha buộc con làm việc trái lòng, con quyết tự sát*».

Hồ Hán Thương nghe kể lời của Giáng Hương như thế mặt hấn vui mừng hơn hờ. Có lẽ hấn nghĩ: «*Nếu Giáng Hương chọn lựa, chắc sẽ chọn hấn hơn là chọn lão già, cha hấn.*» Còn Hồ Quý Ly nghe ta kể một hơi dài cũng láy làm ngẫm nghĩ. Có lẽ lão cũng thấy tuổi tác lão không xứng với con ta, song còn thương tiếc với giai nhân nên nói:

- Dù sao cũng tùy lão thượng thư một chút chớ?

Ta hiểu ý lão muốn cạy ta nhủ riêng với con gái, nên ờ ờ đáp:

- Hạ thần sẽ cố gắng khuyên dạy. Chỉ e khó quá!

Già Hồ vượt chòm râu dê, cười lã chã:

- Bao giờ lão thượng thư dàn xếp xong thì bẩm ta rõ để chọn ngày tiến cung.

Ta dập đầu tâu:

- Hạ thần xin tuân lệnh!

Ngày hôm sau vào triều vừa đến cửa ngọ môn, Hồ Hán Thương đứng chờ ta sẵn ở đó. Trong bụng ta mừng lắm, song giả vờ hỏi:

- Thái tử gặp riêng tôi phải chăng có việc trọng đại?

Hồ Hán Thương ú ớ một hồi mới nói:

- Lão thượng thư nên chậm việc tiến con gái vào cung. Chờ ngày tôi lên ngôi đại bảo, tôi sẽ phong tiểu thư làm hoàng hậu. Tiểu thư mơn mớn đào tơ, lẽ nào để cạnh tòng già?

Ta hiểu ý Hồ Hán Thương nên đáp:

- Tôi cũng muốn đưa con gái vào hầu hạ thái tử, nhưng vì sợ hoàng thượng mà không dám nói ra thôi.

Hồ Hán Thương liến rí vào tai tôi:

- Tôi sẽ tôn cha tôi làm Thượng hoàng một ngày gần đây. Khi ấy tôi lên ngôi, Hoàng lão thượng thư không còn lo sợ gì.

Ta sung sướng vì thấy mình đã thành công giai đoạn đầu. Cha con chúng đã bắt đầu tranh thủ nhau. Ngày nào Giáng Hương vào cung gây mầm ly tán cha con họ không khó! Ta giả bộ nói:

- Chỉ sợ ngôi đại bảo vào tay Đông cung thái tử.

Hồ Hán Thương cười to, hỏi:

- Lão thượng thư muốn nói anh tôi là Hồ Nguyên Trừng chăng?.

Ta gật đầu. Hồ Hán Thương cười cười, bảo nhỏ:

- Đông cung thái tử là tôi đây chứ không phải là anh tôi đâu! Anh tôi không được lòng cha nên bị cha sai đi trấn ở Đông Đô (Thăng Long).

Ta lại nói:

- Nhỡ như hoàng thượng không nhường ngôi cho thái tử, mà giữ ngôi hoài, thì tôi cũng không thể lần lựa việc dâng con. Lúc ấy biết làm thế nào?

Hồ Hán Thương suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Tôi sẽ có cách làm cho cha tôi phải nhường ngôi cho tôi, miễn lão Thượng thư chịu hứa một lời.

Ta gật đầu ưng chịu. Hồ Hán Thương lấy làm vui mừng. Từ đó mỗi khi gặp ta, hẳn chào đón thật đặc biệt.

Hoàng Giáp kể đến đó bỗng dưng nước mắt tuôn rơi, tức tưởi nói:

- Tráng sĩ nghĩ xem: Cha con chúng là phùng vô loại như vậy, mà ta phải để con gái đem thân tinh khiết vào chốn bần nhơ, thảm thiết biết ngần nào!

Trần Quốc Anh ngồi chết lặng một chỗ. Những điều Hoàng thượng thư tiết lộ quả thật quá sức tưởng tượng của chàng. Trong lòng chàng đồng một lúc với niềm kính phục dâng lên, còn có một tình cảm mới lạ, mà lần đầu tiên trong đời chàng nghe con tim mình rạt rào xao xuyến và cuối cùng thì đau nhói lên khi nghĩ đến vị tiểu thư họ Hoàng sắp rơi vào tay bọn hồ ly. Phải chăng tình yêu là thế đó? Và người trong mộng đúng thật là đây? «Nàng» một hình ảnh trong mộng, trong thơ, trong tranh của chàng bỗng dưng có thật! Mà lại đúng mẫu người chàng mơ ước. Một người con gái không thuộc loại tầm thường, một bậc anh thư, một trang nữ kiệt! Ôi Tạo Hoá xui nên cuộc gặp gỡ này, phải chăng là duyên kỳ ngộ?

Trần Quốc Anh ngồi bất động một lúc chợt nghĩ: *«dù cho không phải là nàng, dù cho bất cứ là cô gái nào thì ta cũng không thể để người ấy phải hy sinh. Làm thân nam tử phải gánh vác việc nước. Nghĩa huynh và bao nhiêu người khác còn đang mưu đồ phục quốc, hoàn cảnh tuy khó khăn, song ý chí không sờn, tất sẽ có ngày thành công, thì vội gì để Hoàng tiểu thư phải hy sinh cuộc đời? Không! Ta không thể để nàng hy sinh như thế được! Dù cho cái kế Diêu Thuyền có phần lợi hại, song cũng chỉ là bước đường cùng của một vị lão quan. Ta tin chắc không phải chỉ riêng ta, mà Nguyễn Trường Hân hay bất cứ người nào khác cũng không để cho nàng rơi vào tay bọn cướp nước.»*

Lòng đã nghĩ như thế, Trần Quốc Anh đứng lên, chắp tay nói bằng một giọng cả quyết:

- Kính lão thượng thư! Từ khi già Hồ nắm quyền cai trị, dân tình đói khổ, lòng người căm hờn oán ghét. Hiện tại khắp nơi bao nhiêu vị anh hùng nổi dậy chống đối bọn Hồ. Tiểu sinh cùng với người anh kết nghĩa là Nguyễn Trường Hân lập nên «nhóm phục quốc», đã kêu gọi được một số nhà ái quốc theo về.

Hôm nay tiểu sinh đến đây cũng muốn dọ ý lão Thượng thư Nếu Ngài cùng đồng tâm đồng chí với chúng tôi thì chắc chắn ta thành công không khó. Có điều tiểu sinh quyết ngăn cản việc lão thượng thư để tiểu thư hy sinh cuộc đời.

Câu nói của chàng làm cho Hoàng Giáp vui mừng tươi hẳn lên. Đôi mắt ông vốn không có tinh anh, vụt trở nên sáng rực. Ông run run hỏi:

- Tráng sĩ ... tráng sĩ lập «nhóm phục quốc? Ta biết lắm mà! Con người tài trí như tráng sĩ lại có lòng thiết tha với tổ quốc, nhất định sẽ làm nên đại sự. Sở dĩ ta muốn dâng con gái vì ta không còn con đường nào khác. Nay nếu tráng sĩ quyết lòng cản ta và dọn cho ta một con đường để Giáng Hương không phải hy sinh, thì ơn ấy ta mang nặng biết chừng nào!

- Kính lão thượng thư! Ngày nào tiểu sinh còn sống, còn một hơi thở, quyết không để cho lão thượng thư và tiểu thư phải hy sinh.

Vì chàng quá xúc động nên không ngần ngại bày tỏ nỗi lòng , khiến Giáng Hương đang đứng phía sau hai người nghe được, ghen ngào thốt lên:

- Ổn của tráng sĩ thiếp nguyện kết cỏ ngậm vành.

Hoàng Giáp cũng buông lời xúc động bồi hồi:

- Mấy hôm nay ta sống mà như người đã chết. Cho bọn gia nhân tôi ở trong nhà nghỉ hết. Bọn lính canh cũng giải tán để chúng không bị liên lụy khi có xảy ra sự gì. Nay tráng sĩ đến thăm, đem đến cho ta một tia hy vọng, khiến ta như người vừa được hồi sinh. Thật nỗi vui mừng này kể sao cho xiết!

Giáng Hương mắt lệ còn ướt, chấp tay nói:

- Kính mời cha và tráng sĩ vào phòng ăn dùng cơm.

Hoàng Giáp đứng lên nắm tay Quốc Anh thân mật bảo:

- Phải đấy! Tráng sĩ hãy cùng ta nhâm nha chun rượu cho ấm chút lòng. Lâu rồi lão không có ai để tâm sự, ngoài con gái.

Trần Quốc Anh vâng lời đi theo chủ nhà vào gian phòng bên cạnh. Phòng khá rộng song trang hoàng thật sơ sài. Ngoài hai kệ tủ chưng bày chén bát xưa, còn có cái bàn vuông dài cho sáu người ngồi. Bàn có trải một tấm khăn trắng tinh khiết, với những đường thêu thật khéo. Thức ăn đã dọn sẵn nơi đó. Một a hoàn khoảng 14,15 tuổi đứng cạnh nơi bàn vừa thấy mọi người liền chấp tay xá chào. Giáng Hương đưa mắt nhìn a hoàn, bảo khẽ:

- Tiểu trang! Em hãy để ta thay em hầu tiệc.

A hoàn lui ra. Trần Quốc Anh được mời ngồi đối diện với Hoàng thượng thư. Giáng Hương ngồi bên cạnh cha, song nàng không ăn, chỉ hầu tiếp hai người. Trong bữa ăn, Trần Quốc Anh tóm lược cho hai cha con Hoàng Giáp biết sơ về mật khu Nguyễn Trường Hân. Chàng nói:

- Tiểu sinh chỉ là kẻ sĩ. Nay vì «quốc gia hưng vong» phải cầm gươm, chớ cái tài dũng tướng làm sao sánh được với các vị anh hùng đã từng xông pha ngoài mặt trận?

Hoàng Giáp gật gù:

- Tráng sĩ nói về người ấy ta mới nhớ... Khi xưa cũng từng oanh liệt một thời, nhưng không hiểu sao bấy lâu nay biệt vô âm tích? Hoá ra là người hiểu thời thế, thấy vận nước suy vì nên lánh mặt chờ ngày ra tay giải cứu. Người như thế thật là một bậc trí dũng!

Giáng Hương thỉnh thoảng cũng xen vào câu chuyện. Nàng bàn về quốc sự thật sáng suốt, lại thêm giọng nói dịu dàng thanh thót nghe thật êm tai, khiến Quốc Anh càng ngất ngây. Đêm đó chàng được chủ nhân mời nghỉ đêm. Sáng hôm sau chàng dậy sớm để lên đường vì không muốn người ngoài lưu ý, nhất là để tránh tai mắt bọn Hồ. Trước khi từ giả, chàng nói:

- Tiểu sinh về bàn lại với nhóm phục quốc về tình trạng của lão thượng thư. Nhất thời xin lão thượng thư giữ tự nhiên, đừng tỏ thái độ khác lạ. Nếu già Hồ nhắc việc tiến cung tiểu thư, lão thượng thư nên lựa lời tri hướn. Tiểu sinh nghĩ, hiện tại hai cha con chúng đang tranh giành nhau, lão thượng thư có thể yên thân một thời gian. Tiểu sinh hứa sẽ trở lại sớm để lão thượng thư biết tin tức.

Thượng thư Hoàng Giáp và tiểu thư Hoàng Giáng Hương tiễn chân Trần Quốc Anh ra tận ngõ. Chàng và ngựa đã ruổi giong mà cả hai còn lưu luyến trông theo...

* * *

CHƯƠNG TÁM

TỜ TÌNH VƯƠNG VẤN

Con đường vẫn là con đường xưa, cảnh vật không có gì thay đổi. Con đường chàng đã qua lại nhiều lần trong kiếp giang hồ, nhưng lần này chàng thấy nó đổi khác. Lúc đi ngang qua rừng núi, chàng nghe như có tiếng chim muông ca hát. Lúc xuyên qua đồng ruộng, chàng nghe như có tiếng sáo diều dặt theo ngọn gió la đà phất phơ trên đợt lúa vàng. Khi đi qua làng mạc thị trấn, chàng có cảm tưởng như người người đang mở hội hoa đăng, tiếng cười tiếng nói rộn ràng như pháo Tết. Chàng đi không ngừng, không biết mệt và ngựa cũng đồng tình với chủ, bốn vó tung bay...

Chưa có lúc nào Trần Quốc Anh thấy cảnh vật tươi vui chào đón mình như thế! Cũng chưa bao giờ chàng nghe yêu đời đến như thế! Phải chăng vì lòng chàng có nhiều thay đổi? Cho nên chàng thấy mọi vật trước mắt đều đổi thay? Từ khi rời khỏi Thanh Hoá, từ khi xa lìa tòa nhà có nàng tiên áo trắng nay là đã ba ngày. Ba ngày chàng sống lâng lâng trong cõi mộng. Lúc ngủ chập chờn thấy người trong tranh hiện ra... Nàng tiên của chàng từ trước chưa hề có tên. Nay thể hiện một cái tên thật đẹp: Giáng Hương! Hơn 30 tuổi chưa biết yêu, hay nói đúng ra chưa từng xúc động trước giai nhân, nay bỗng đứng bồi hồi tưởng nhớ đến người con gái mới gặp lần đầu.

Tuy mới gặp lần đầu, nhưng hình ảnh ấy đã in sâu vào tâm trí chàng từ 10 năm qua. Từ đêm mộng寐, thấy mình bay lên trời viếng cung Quảng, được một nàng tiên đưa đi ngoạn cảnh. Lúc tỉnh dậy bàng hoàng nhớ đến người trong mộng, chàng lấy giấy bút vẽ ngay chân dung nàng ấy. Bức tranh với tựa đề «Mộng du cung Quảng» và nàng tiên trong tranh họa của chàng chưa kịp hỏi tên, chính là hình hài của Hoàng Giáng Hương! Chàng nhớ giọng nói của nàng du dương như tiếng nhạc, nhớ suối tóc của nàng óng ả như mây, nhớ ánh mắt của nàng ...Ồi ánh mắt trong sáng như bầu trời! Và nụ cười ...nụ cười của nàng đẹp như hoa hồng buổi sớm! Đẹp như nàng sao có thể có trên trần thế? Thật lạ lùng!

Trần Quốc Anh vừa đi vừa nghĩ ngợi, ngựa đã vào rừng núi Ba Vi hồi nào chàng không hay? Mãi đến khi bị một toán người chặn lại, chàng như người tỉnh mộng! Nhóm người này mình mặc áo lam, tất cả đều võ trang. Có kẻ mang đao, kẻ mang kiếm... Họ từ trong rừng vệt lá đi ra chặn bước tiến con tuấn mã, khiến nó « hí » lên một tiếng, thối lui lại. Khi đó Trần Quốc Anh giật mình mới, nhớ rằng mình đã vào lãnh thổ của vị nghĩa huynh. Chàng nhìn trong nhóm người trước mắt, không thấy một ai quen, nên vội vàng xuống ngựa. Một người trong bọn tút ngay thanh kiếm của chàng và đôi mắt hắn nhìn xoáy vào mắt chàng như dò xét. Trần Quốc Anh đứng yên, không tỏ thái độ nào. Thường khi gần đến mật khu, chàng buộc nơi tay chiếc khăn màu vàng có viền đỏ, dấu hiệu của người cùng bọn, thì chàng sẽ được đón tiếp và hướng dẫn vào mật khu. Bởi đường trong rừng có nhiều hầm hố nguy trang. Người ngoài không biết dẫm chân lên sẽ bị rơi xuống hố. Hoặc đi nhầm đường có gài tên thì cũng không toàn mạng, vì tên bắn ra từ ba phương bốn hướng, khó thể tránh né được.

Khi nào có Đoàn Trí đi đón, chàng được đưa vào con đường hầm đặc biệt đưa thẳng vào trung tâm của Mật khu. Chuyến này chàng vì mãi nghĩ ngợi vẫn vợ, quên mất điều phải làm. Bây giờ đã muộn rồi! Chàng không mang dấu hiệu nơi tay, bọn người này nghi kỵ. Chàng có nói gì, chắc họ cũng không tin. Tên tước khí giới của chàng nhìn thấy kiếm báu và chủ nhân hình hài cao quý không phải hạng tầm thường, nên không dám vô lễ, vòng tay thưa:

- Dám hỏi tráng sĩ, bảo kiếm này đã từng được mài chưa?

Trần Quốc Anh mỉm cười gật đầu nói:

- «Mài gươm phục quốc»

Cả bọn nghe chàng nói đúng tín hiệu đưa mắt nhìn nhau. Trần Quốc Anh thấy không cần phải mất thì giờ với nhóm binh sĩ của nghĩa huynh, nên cho tay vào túi lấy ra chiếc khăn lụa màu vàng và nói:

- Ta vì quên không buộc khăn hiệu này mà anh em không nhận ra người nhà.

Bấy giờ bọn người thở phào ra. Người tước khí giới của Trần Quốc Anh khi nãy vội vàng trả lại bảo kiếm, chấp tay nói:

- Kính mong tráng sĩ thứ lỗi chúng tôi đã vô phép với ngài vì vấn đề an ninh.

Trần Quốc Anh cười hòa nhã:

- Các anh em làm như vậy là phải lắm. Ta có lời khen ngợi! Hiện tại nên hướng dẫn ta vào trung tâm cho nhanh. Chắc mọi người đang chờ đợi ta ở đó.

Chàng vừa nói vừa tung mình lên ngựa. Sợ bọn họ thắc mắc, chàng tiếp:

- Ta là Tiêu Dao Trần Quốc Anh!

Nhóm người nghe chàng xưng tên đều sửng sốt nhìn chàng. Lời đồn giữa binh sĩ với nhau về người nghĩa đệ của chủ tướng họ, người hỗ trợ tài chánh cho mật khu. Họ sống được là nhờ người này. Nên đối với họ, chàng giống như một vị thần linh. Họ tưởng tượng về chàng rất nhiều, bây giờ gặp mặt, họ tưởng chừng như chiêm bao. Trần Quốc Anh nói tên để họ hết nghi kỵ, dẫn chàng vào trung tâm mật khu cho nhanh. Nào đâu khi nghe biết tên, bọn người nhìn nhau kinh hãi, đồng rập mình chào chàng một cách kính cẩn:

- Anh em chúng tôi rất ao ước được gặp tráng sĩ. Nay vinh hạnh được tận mặt người, chúng tôi xin tỏ lòng kính trọng.

Tuy nóng lòng muốn đi, nhưng thấy mọi người chân tình quý trọng mình, Trần Quốc Anh cảm động bảo:

- Ta chưa có dịp gặp mặt anh em, nhưng chúng ta đều là người nhà. Các anh em không cần quá thủ lễ.

Chàng vụt trở giọng xa xôi:

- Rồi đây ta sẽ sát cánh với anh em trên đường phục quốc.

Nói câu ấy chàng bỗng liên nghĩ đến Hoàng Giáp và Hoàng Giáng Hương... Một người già nua tuổi tác, một người liễu yếu đào tơ, mà cũng chọn con đường hy sinh cho công cuộc cứu quốc. Huống hồ chàng là thân nam tử? Từ đây lớp áo kẻ sĩ của chàng sẽ bỏ đi, để thay cho lớp áo chinh nhân. Ngọn bút lông mềm mại sẽ không còn nhiều dịp dùng tới, vì tay chàng phải dành cho việc vung kiếm múa gươm.

Có tiếng vó ngựa chạy tới từ phía Bắc của khu rừng, Trần Quốc Anh ngoảnh mặt nhìn lại, thấy Đoàn Trí từ xa phóng ngựa như bay tới ... Chàng mỉm cười:

- Ông Tổng Quản đi đâu mới về chăng?

- Tôi đi đón tráng sĩ bên ngoài, không ngờ tráng sĩ đã vào đến đây rồi.

Bọn lính thấy ông Thống soái của họ, họ vội vàng nghiêm chỉnh chào. Đoàn Trí ra lệnh:

- Anh em, ai đóng ở đâu hãy về chỗ của mình đi.

Trong nháy mắt toán người biến mất. Đoàn Trí phóng ngựa đi trước, vừa nói với Quốc Anh:

- Tôi xin phép đi trước dẫn đường.

Trần Quốc Anh ruổi ngựa phía sau. Bảy tám năm qua, tới lui nhiều lần ở mật khu, lẽ nào chàng không rõ đường đi nước bước? Song chàng vốn tôn trọng qui luật của Mật khu, nên không muốn tự tiện đi vào. Và lại những phạm bầy Đoàn Trí thay đổi vị trí liên liên, nên Trần Quốc Anh cũng khó mà đề phòng. Chàng theo Đoàn Trí đi quanh co một lúc thì tới lều tranh. Cả hai xuống ngựa. Vừa lúc ấy một người từ trong nhà chạy ra mừng rỡ kêu lên:

- Tráng sĩ đã trở lại rồi a?

Trần Quốc Anh mỉm cười:

- Lão vẫn thường chứ?

Người này cũng là binh sĩ của Mật khu. Chỉ vì ông ta đã quá lực tuần nên được giao trách nhiệm nhẹ nhàng trông coi nhà tranh, đầu ngách của một trong những địa đạo dẫn vào trung tâm. Vai trò của ông là tiêu phu sinh sống trong rừng, có bốn phạm canh giữ cửa động, nếu có kẻ lạ đột nhập, lập tức báo động. Hai con ngựa được giao cho người này. Đoàn Trí và Trần Quốc Anh đi vào nhà, bước thẳng đến bàn thờ. Đoàn Trí đẩy bàn thờ sang một bên thì hiện ra cái ngách đi xuống đường hầm. Cả hai, kẻ trước người sau đi dưới đường hầm nhỏ hẹp tối om một lúc thì đường rộng lớn hơn và có chút ánh sáng. Đoàn Trí bước chậm lại, đi song song với Quốc Anh và bắt đầu trò chuyện:

- Công tử vẫn mạnh chứ?

Trần Quốc Anh nhíu mày không hiểu vì sao hôm nay Đoàn Trí gọi mình là công tử? Bỗng chàng sực nhớ tới Hùng Phong, nên cười xòa:

- Ông Tổng quản muốn hỏi thằng cháu của tôi chăng? Nó học hành tiến bộ lắm và thường hay nhắc đến kỷ niệm ở mật khu.

Chắc công tử không quên những ngày vất vả ở đây?

- Ở Trần gia trang vất vả hơn chứ? Tôi đi vắng giao cho nó trông coi ngựa và mọi việc trong nhà.

Rồi chàng cười cười nói tiếp:

- Hùng Phong rất thích làm việc và chịu khó học hỏi. Đó cũng là điều may cho tôi không có một thằng cháu ham chơi.

Đoàn Trí nói bằng một giọng chân thành:

- Công tử còn nhỏ mà nhân cách đã hơn người. Tôi tin chắc sau này trở thành một đại anh hùng, đại quân tử.

- Tôi mong được như lời của ông Tổng quản để anh chị tôi dưới suối vàng tha nợ.

Sau câu nói chàng thở dài. Hai người chợt im lặng, không ai nói thêm lời nào nữa.

Đoàn Trí nghĩ tới Hùng Phong, một thiếu niên vừa anh tuấn vừa hiên ngang. Thật đáng yêu! Còn Trần Quốc Anh đang khi nghĩ đến gia huynh, gia tẩu, bỗng hình ảnh của nàng Giáng Hương hiện ra làm tim chàng bàng hoàng, xao xuyến. Bây giờ chàng mới thấy rõ ái tình như thế đó... Chi phối tất cả mọi hành động và tư tưởng của con người! Mấy ngày qua chàng không nguôi tưởng nhớ người ấy, lúc đi, lúc đứng, lúc ngủ ...

Trần quốc Anh bỗng kinh hãi kêu thào: “*Trời ơi! Ta điên loạn mất rồi! Giáng hương ơi! Nàng đã bắt hồn ta! Nàng làm cho tâm trí ta mê loạn, tim ta ray rức hoang mang. Trời ơi! Ái tình là thế đó sao? Ta yêu nàng đến độ cùng cực như thế sao?*” Chàng chợt nhớ lại hình ảnh của Giáng Hương ngồi tựa lưng nơi góc liêu hôm nào trong khu vườn nhà nàng... Tai chàng như nghe tiếng thở dài náo nức của nàng buổi ấy... Tiếng thở dài đó hình như còn để lại dư âm, làm hồn xác chàng như mê như tỉnh, ngẩn ngẩn ngờ ngờ ... Chàng đi theo Đoàn Trí như một kẻ không hồn, cho đến lúc chân đặt trên tiểu kiêu và từ trong nhà một người chạy ra mừng rỡ reo lên:

- Hiền đệ! Anh trông hiền đệ vô cùng! Cuộc hành trình không mệt lắm chứ?

Trần Quốc Anh như người vừa tỉnh ngủ, tinh thần chưa tỉnh táo, nhìn Nguyễn Trường Hân bằng ánh mắt đờ đẫn ngây dại.

Nguyễn Trường Hân lấy làm kỳ quặc, lo lắng hỏi:

- Hiền đệ không khỏe chăng?

- Không! Không có gì!

Sau câu trả lời, Trần Quốc Anh hơi hổ thẹn, gượng cười nói:

- Em chỉ hơi mệt vì ít ngủ. Bây giờ thì đã khoẻ rồi! Mọi người đã tề tựu cả chứ?

Nguyễn Trường Hân hoan hỉ kè vai nghĩa đệ đi vào nhà. Chiếc bàn vuông dài đã có nhiều người ngồi. Ngoài 4 vị trong cuộc họp lần trước mà Quốc Anh biết mặt, còn có vài người lạ. Nguyễn Trường Hân giới thiệu:

- Trong quý vị có người đã biết nghĩa đệ của tôi, nay tôi xin giới thiệu với những vị mới đến, đây là Tiêu Dao Trần Quốc Anh.

Những người khách mới, khi nghe Nguyễn Trường Hân nói tên ai nấy lộ vẻ hoan hỉ. Trần Nguyệt Hồ và Phan nguyên Vi và hai vị tướng Phạm và Đỗ vì đã biết Trần Quốc Anh, nên thân mật chào hỏi. Nguyễn Trường Hân nắm tay bạn đến trước mặt từng người mới, nói:

- Những vị đây đều là quan đại thần của nhà Trần và đã rút lui khỏi quan trường trước khi họ Hồ chiếm ngôi. Anh xin giới thiệu với hiền đệ: Viên ngoại Phạm Hữu Bách, quan ngự Sử Đinh Vũ, Kim Ngô Đại tướng quân Đặng Tất, võ vệ Đại tướng quân Nguyễn Cảnh Chân 1, quan tri phủ Trần nguyên Khôi, quan tri phủ Nguyễn mạnh Hùng.

Trần Quốc Anh chấp tay nói:

- Rất hân hạnh cho tôi được quen biết quý vị trong hàng văn võ đại thần.

Mọi người khách đồng nói:

- Chúng tôi nghe tài danh Tráng sĩ đã lâu, nay mới biết mặt. Thật là vạn hạnh.

Trần Quốc Anh khiêm nhượng:

- Đa tạ quý vị quá khen. Sự thật tôi tự biết kém tài nên bấy lâu sống mai danh ẩn tích. Nay vì đất nước khẩn trương phải ra góp sức với quý vị. Mong quý vị chỉ giáo cho những điều chưa biết.

Nguyễn Trường Hân cười, chen vào:

- Nghĩa đệ tôi không thích chỗ phồn hoa, cũng không thích gò bó chốn quan trường. Chắc quý vị đều nghe biết. Nay chúng ta góp mặt tại đây vì tấm lòng ái quốc. Chúng ta nên lấy tinh thần hữu mà đối xử với nhau. Đừng khách sáo mà mất vẻ tự nhiên.

Mọi người hoan hô đồng ý với gia chủ. Nguyễn Trường Hân tuyên bố cuộc họp bắt đầu ... Người nọ người kia phát biểu ý kiến. Nơi chiếc bàn nhỏ ở góc phòng Lê tiên sinh ghi chép những lời phát biểu của mọi người và kết thúc cuộc bàn bạc: Tất cả đồng ý phát động một cuộc tổng khởi nghĩa «*tiêu diệt nhà Hồ, phục ngôi nhà Trần*».

Cuộc bàn luận đến tối mà mọi người còn hăng say. Nguyễn Trường Hân muốn tạm ngưng buổi họp để lo cơm nước cho khách, nên lên tiếng:

- Chương trình hoạt động ngày mai chúng ta sẽ bàn tiếp. Giờ thì xin để gia nhân hầu cơm nước cho quý vị.

Trần quốc Anh vụt đứng lên trang trọng nói:

¹ như trên

- Tôi còn một điều trọng đại, xin tường trình để quý vị thấu rõ tấm lòng ái quốc của một vị quan già không có mặt tại đây. Tôi muốn nói đến thượng thư Hoàng Giáp.

Mọi người vốn nể trọng và có cảm tình với Trần Quốc Anh, nhưng sau khi nghe câu nói của chàng ai nấy đều tỏ vẻ bất bình. Trần Quốc Anh đã biết trước phản ứng của họ, nên nghiêm giọng nói:

- Tôi biết quý vị cũng như tôi, không ai chấp nhận một con người thờ hai chúa, nhất là hợp tác với một kẻ tiểu nhân cướp ngôi cướp nước như họ Hồ. Song tôi xin quý vị hãy nhẫn nại nghe tôi tường thuật câu chuyện này...

Bằng một giọng xúc động Trần quốc Anh thuật lại cuộc gặp gỡ Hoàng Giáp hôm nào... Những lời tâm huyết của ông ta với Hoàng Giáp Hương về hiện tình của đất nước. Việc Hoàng Giáp vào lòn ra cúi với cha con già Hồ để thực hiện âm mưu hạ độc... Việc nàng Giáng Hương chịu hy sinh hiến thân vào cung thực hiện kế hoạch «Điều Thuyền» để gây tị hiềm giữa Hồ Hán Thương và cha hắn...v.v. và v.v...

Trần Quốc Anh dứt lời gian phòng im lặng như tờ. Không khí nặng nề khó chịu, sắc mặt mọi người biểu lộ nỗi hổ thẹn và niềm ân hận sâu xa... Viên ngoại Phạm hữu Bách trước khi rời khỏi quan trường đã từng nói xiên xỏ sĩ nhục Hoàng Giáp. Nay nghe những điều Trần Quốc Anh tường thuật, ông quá ân hận, không cầm lòng được, nước mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói:

- Tôi thật có lòng dạ tiểu nhân, trước đây đã bao phen xúc phạm đến Hoàng thượng thư.

Không riêng gì Phạm hữu Bách, mà ai ai từng khinh khi Hoàng Giáp đều vô cùng ân hận. Riêng Nguyễn Trường Hân, tuy chưa mở miệng nói lời phê bình, song trong lòng có thắc mắc, nên chàng cũng không khỏi ray rức lương tâm:

- Trong chúng ta, ngay cả tôi đều nghĩ không phải về người này. May mà nghĩa đệ sáng suốt tìm hiểu nội tình. Chứ không tội lỗi chúng ta quá nặng vì đã nghi ngờ một nhà đại ái quốc.

Phan Nguyên Vi trầm trầm:

- Hôm trước tôi từng kể tội Thượng thư Hoàng Giáp trong buổi họp. Nguyễn tướng công và Tiêu Dao tráng sĩ thì có vẻ không chống đối ông ta. Thế mới biết khí độ của quý vị cao hơn tôi nhiều.

Trần Quốc Anh nói giọng buồn thiu:

- Chính tôi cũng có dạ nghi ngờ người ấy, nên mới tìm cách giáp mặt. Giờ đây quý vị đã hiểu rõ tấm lòng người ấy, xin cho tôi biết ý kiến phải xử sự thế nào?

Trần Nguyệt Hồ lên tiếng:

- Mình tạ lỗi với người ấy và mời hợp tác.

Trong phòng họp ai ai cũng cho ý kiến của Trần Nguyệt Hồ là phải. Nguyễn trường Hân góp lời:

- Mời hợp tác là lợi thế cho chúng ta rồi. Nhưng chúng ta cũng nên bảo đảm an ninh cho Hoàng thượng thư và nhất là không để Hoàng tiểu thư phải hy sinh.

- Chúng tôi rất tán đồng ý kiến của Nguyễn tướng công.

Mọi người đồng thanh nói câu đó. Trần Quốc Anh lấy làm vui mừng, nói:

- Trước khi từ giả Hoàng thượng thư tôi cũng đã khuyên người hoãn việc tiến cung con gái để chờ quyết định của quý vị ngày hôm nay.

Nguyễn Trường Hân thấy trời quá tối, sợ khách đói bụng, nên vội vàng kết thúc buổi họp:

- Ngày mai chúng ta sẽ bàn lại vụ thượng thư Hoàng Giáp và hoạt động của mỗi người chúng ta trong tương lai. Bây giờ xin mời quý vị ra sân nhâm nha tí rượu, trong khi chờ đợi gia nhân bày tiệc.

Nhà cất trên mặt hồ, nên sân chỉ là khoảng lan can lộ thiên. Nơi đó có chiếc bàn tròn nhỏ và nhiều cái ghế mây. Khách khứa đều ngồi quây quần quanh bàn rượu cười nói huyền thuyên. Chỉ riêng Trần Quốc Anh đứng tựa lưng nơi lan can, mắt băng quơ nhìn cảnh vật, miệng chum chím cười. Nhưng sự thật chàng chẳng cười với ai, tuy đứng đó mà hồn gửi đâu đâu...Trăng sao trên trời lấp lánh bàng bạc xuống mặt hồ trông rõ đàn cá lội nhõn nhơ... Mùi hương ngào ngạt của hoa Trung Liên dâng lên, càng làm ngất ngây cõi lòng của kẻ vừa vương vấn tơ tình. Đòi một kẻ vui thú sông hồ, quen thói phóng túng, giờ cũng không thoát khỏi tình trường! Giờ đây chàng đã biết yêu. Và chàng cũng biết rằng tình yêu thật huyền diệu, trong lòng lúc nào cũng tràn đầy hạnh phúc lâng lâng... Giờ đây chàng thấy đời đáng yêu hơn, người cũng đáng mến hơn. Cỏ cây hoa lá khi trước đối với chàng là những người bạn vô tri, giờ cũng biết nói, biết cười.

Chàng nghe tiếng gió rì rào bên tai: «*Giáng Hương hiện đi dạo trước sân...Giáng Hương hiện đang ngồi bên bờ liễu...*» Chàng lại nghe tiếng trúc thì thầm: «*Nàng đang triển miên trong giấc mộng...Nàng đã ngủ yên...*»

Trần Quốc Anh chợt giật mình, tự hỏi: «*Mộng của nàng ra sao? Đêm qua trong giấc mơ ta thấy cùng nàng ngồi tình tự...Nàng hát, ta khảy đàn, một bản nhạc tình tứ. Chẳng rõ nàng có đồng giấc mơ như ta không?*»

Rồi chàng mỉm cười tự chế riếu cho sự ngỡ ngẩn của mình: Làm gì có hai người cùng một giấc mộng giống nhau!

Nguyễn Trường Hân đang tiếp rượu từng người, chợt trông thấy nghĩa đệ cười một mình như có điều chi khoan khoái lắm? Chàng mon men đến gần hỏi:

- Hiền đệ có gì vui lắm phải không?

Câu hỏi bất chợt của Nguyễn Trường Hân khiến Trần Quốc Anh giật mình, sắc mặt đỏ rần. Chàng lúng túng đáp:

- Em đang tức cười cho sự ngờ ngẩn của em.

Nguyễn Trường Hân hiểu lầm một câu chuyện dí dỏm gì khác, nên cũng cười theo.